

Doina Rândunica Anton alină prin versurile ei durerile sufletești, nestrigate și nealinate, ale fiecăruia. Un volum cu poezii care ne readuce în momentele cele mai frumoase ale vieții noastre. Poezii pline de metafore și personificări, pline de dor, de nostalgie, de iubire. Prima poezie din volum, prima bucurie pe care poeta o oferă cititorului: „*Câteodată scutur covorul nopții*
tale, râzând
Câteodată mă fotografiez”

în lumina unui măr abia mușcat

Câteodată mă rog în biserica salcâmului

de flori încărcat [...]

.....

Atunci poetei îi vine harul:

„Și atunci de emoție, de frică

Sau poate de nu știu ce altceva,

scriu,

Adeseori scriu”

(„Câteodată”)

Un om care scrie frumos, sau un om care iubește frumos și se „acoperă” de versuri minunate?
Cine poate ști?...De ce-am ști?...

„Te văd urcând cărările moi din suspin

și-ți ies la răscruce cu pâine și vin

.....

Pe muntele nopții și în miezul de miere al zilei

□ □ □ *nesfârșit te iubesc”*

(„Nesfârșit”)

Un singur cuvânt, banal aș zice, care adâncește mult dincolo de cuvinte o declarație de dragoste:

□ □ „ *nesfârșit te iubesc”*

Un cuvânt bine ales și declarația de dragoste iese din mărunțul existenței noastre și devine eternă. Excepțional! Se întâmplă ca poeta să găsească cu efort cuvântul cel mai potrivit. Atunci când îl găsește, se poate întâmpla ca versurile să fi fost deja gata, fără cuvântul căutat:

„Nimic nu mai lipsea,□

doar cuvântul ce nu-mi mai trebuia.”

(„Ai venit către noapte”)

Doina Rândunica Anton caută cuvintele cele mai potrivite. Le găsește uneori în cele mai neașteptate moduri:

„Căutam cuvântul cel mai frumos.

□ *Ți-ai dezbrăcat cămașa,*

Luna s-a îmbujorat în râuri...

□ □ □ *Ai pășit peste ea*

□ *Fără patima drumului”*

(„Ai venit peste noapte”)

Ce frumos se gândește Rândunica la Luna care vede tot și se poate rușina uneori...Parcă ne imaginăm vorbind cu satelitul Pământului și încercând să-i alungăm din gând puditatea-i...

Ceva profund scrie Rândunica în următoarea poezie, din care am ales finalul, care e absolut admirabil:

„Desigur, sufletul nu ne întreabă nimic,□

□ □ □ *ci doar se îmbracă în viață*

□ *dezgolindu-se seară de seară”*

(„Seară de seară”)

Poeta sigheteană știe ce bine îi e omului când iubește...

„Te-am cercetat

când dimineața îți dăruia

cămașa ei de lumină

înainte să o îmbraci

.....

...înainte să te ridici pe pragul inimii

și să te reverși în nesațul dimineții

te-am sorbit profund

în poezia memoriei.”

(„Te-am cercetat”)

Cel iubit e în stare de orice!

„El știa drumul încrederii.

□ □ □ □ *De dimineață*□

□ *Adunase toate pietrele colțuroase,*

□ *înlăturase spinii și bălăriile,*

□ *alungase cohortele de urzici*

.....

Era un drum afânat,

rotunjit pe călcâiul luminii,[...]

(„Era un drum”)

Fiecare dintre poeziile cuprinse în volumul „Tărâmburi de neocolit” ar putea fi comentată mult mai amănunțit. Ceva mă reține. Poate invitația pe care vreau s-o fac cititorilor de a se bucura de clipe alese citind poeziile minunate ale Rândunicăi? Oare cine a alintat-o cu acest prenume care i se potrivește neînchipuit de bine?

Se spune că rândunica se întoarce în România pe 25 martie, de Buna Vestire, ocazie cu care ne anunță revenirea primăverii. Rândunica noastră scriitoare nu ne anunță sosirea vreunui anotimp. Se vestește pe ea însăși că mai are ceva de scris, mai are ceva pentru noi. Rândunica (pasărea) își construiește cuibul la care revine de fiecare dată. Rândunica (poeta) își construiește cu migală poeziile și se întoarce de fiecare dată la publicul ei care o așteaptă cu căldura pe care doar sufletele frumoase o pot emana.

Pentru mine, versurile din volumul „Tărâmurii de neocolit” m-au convins de ceva: poate există tărâmurii imposibil de ocolit. Poate...Cartea aceasta e de neocolit, să știți. Citesc una-două poezii și pe dată simt că-mi vine o lumină de undeva, din interior...

„Ce bine că ești, ce mirare că sunt”

Două cântece diferite lovindu-se, amestecându-se[...]

Scrisa Nichita Stănescu. Ce bine că ești, Rândunica și ce mirare pe mine că te pot pricepe atât de bine...Și ca mine pot fi mulți alții. Se impune o singură condiție: să citească un volum de versuri scrise cu har, cu

*„sufletul
[care]
nu ne întreabă nimic, □ □*

□ □ □ ci doar se îmbracă în viață

□ dezgolindu-se seară de seară”.